

Arrest

nr. 200 684 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Waversesteeweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 20 november 2015 asiel aan. Op 14 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in Dosh Khel, een subdorp van Dam Kalai, gelegen in de provinciehoofdstad van de provincie Kunar. U bent een ongehuwde soenitische moslim. U heeft uw secundaire onderwijs afgemaakt in Jalalabad. Later studeerde u 'Business Administration' aan de Khurasan Universiteit, ook in Jalalabad, waar u afstudeerde in 2014. Ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan was u werkloos en terug woonachtig in Dosh Khel.

Na het beëindigen van uw studies in Jalalabad keerde u terug naar Kunar naar Dosh Khel. Op 06.10.2015 ging u naar de bazaar om inkopen te doen voor het huishouden. Onderweg werd u tegengehouden door onbekenden in een wagen. Ze zeiden dat u met hen moest meekomen maar dat ze u niets zouden aandoen. Eenmaal in de auto reden ze met u in de richting van het naburige district Watapur. Ze stopten de wagen in Qamche, een dorp in Watapur. Vanaf daar gingen jullie verder te voet. Ze namen u mee een berg op en na drie of vier uur stappen kwamen jullie aan bij een huis in een locatie genaamd Sangar. Daar aangekomen stelden de onbekenden die u hadden meegenomen u voor aan hun leider. Hij stelde u verschillende vragen over uw identiteit en waar u vandaan kwam. Uit angst voor de gevolgen in het geval dat hij u zou betrappen op een leugen vertelde u de waarheid. Nadien zei deze taliban leider, genaamd Mujibullah Ghaz Nabi, tegen u dat hij u niet zou kwetsen maar dat u wel een missie voor hen moest uitvoeren. Hij vroeg u om een bom te plaatsen in een meisjesschool in Watapur. In ruil voor het vervolledigen van deze opdracht zou u geld en giften ontvangen. Hij zette druk op u door te zeggen dat u dit moest doen voor uw geloof en om een goede moslim te worden. Uit angst accepteerde u zijn voorstel. De volgende twee dagen bleef u bij hen, tot de achtste oktober. Die dag namen ze u mee het huis terug uit en zetten ze u in een auto. De auto bracht jullie halverwege naar jullie bestemming, de meisjesschool, de rest moesten jullie te voet doen. Eenmaal aan de school aangekomen legden ze u uit hoe de bom en de bijhorende afstandsbediening werkten. Ze zeiden dat u de bom moest gaan installeren en doen ontploffen en dat ze u vanop afstand zouden bekijken. Echter, u besloot dat u uw mede moslims niet iets kon aandoen en dat u deze opdracht niet kon uitvoeren. Aan de zijkant van de school was er een kanaal, en u gooide al de bommaterialen in het water en vluchtte weg. De taliban die u moesten in het oog houden zaten op ongeveer 50 of 60 meter van u verwijderd en begonnen naar u te schieten. Desondanks slaagde u erin om ongevarend te ontsnappen. U durfde niet terug te keren naar uw huis aangezien u deze mensen al uw informatie had gegeven, waaronder uw adres. U vluchtte naar het huis van een vriend in Marawara, in het gelijknamige district Marawara. Daar aangekomen vertelde u aan uw vriend wat er was gebeurd en u vroeg hem om naar uw huis te gaan om te horen wat de situatie daar was. Toen hij terugkeerde vertelde hij u dat de taliban was langs geweest bij uw huis. Ze hadden daar twee dreigbrieven afgegeven en uw vader geslagen, terwijl ze op zoek waren naar u. Uw vader had gezegd tegen uw vriend dat u het land moest verlaten. U belde ook uw vriend terwijl hij bij uw ouders was en sprak rechtstreeks met uw vader. Hij vertelde u hetzelfde verhaal en zei dat u moest vertrekken. Uw vriend kende een smokkelaar en bracht u in contact met hem. Gedurende twee dagen brachten jullie alles in orde voor uw vertrek en op de elfde oktober vertrok u met de smokkelaar naar Europa. Op 10.11.2015 kwam u aan in België en op 20.11.2015 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te Brussel.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u de taliban en de algemene veiligheidssituatie te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsbewijs (taskara), uw secundaire school diploma, uw universiteitsdiploma, uw puntenlijst van de Khurasan universiteit, twee dreigbrieven en vier foto's van uzelf in Kunar neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan.

Uw hoofdreden waarom u Afghanistan hebt verlaten, uw ontvoering door de taliban, is weinig plausibel en weinig ongeloofwaardig. Ten eerste is het uitgangspunt van uw asielrelaas, namelijk dat u door de taliban werd ontvoerd en verplicht werd om een meisjesschool te doen ontploffen, weinig plausibel. Het is algemeen geweten dat de taliban beschikt over voldoende medestanders (zie landeninformatie). Er is geen reden voor hen om iemand te verplichten om een aanslag voor hen uit te voeren. Dit wordt nog minder plausibel gezien het feit dat u geen enkele band had met de taliban: niemand in uw familie had banden met de taliban (CGVS, p. 14), integendeel, verschillende mensen in uw uitgebreide familie hebben banden met de overheid (CGVS, p. 12). U sympathiseerde niet met de taliban, noch was u eerder met hen in contact gekomen (CGVS, p. 14). Bovendien zouden ze door uw hulp in te schakelen een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit en hun schuilplek in Watapur aan u prijs te geven maken ze veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien. U zou immers kunnen vluchten (wat u overigens ook gedaan hebt), en u zou hun locatie in Watapur of hun plannen kunnen doorgeven aan de autoriteiten. Het is dan ook weinig plausibel, en niet geloofwaardig dat ze iemand zoals u zo een belangrijke taak zouden laten uitvoeren. Er kunnen dan ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van de taliban. Hiermee geconfronteerd kon u enkel aangeven dat ze een 'jonge actieve kerel' zochten (CGVS, p. 14). Deze verklaring is verre van voldoende, want er is nog steeds geen enkele reden om aan te nemen dat ze geen andere jonge actieve man, mét sympathie voor de taliban, hiervoor konden inschakelen. Ze plukten u immers gewoon van de straat zonder ook maar iets van uw achtergrond af te weten, het is pas toen u bij hun leider gebracht werd dat ze uw achtergrond begonnen na te gaan (CGVS, p.12-13). Bovendien is het opmerkelijk dat u de taliban die u ontvoerde omschreef als 'de Hezb-i-Islami, de taliban die de witte vlag heeft' (CGVS, p. 16). Hezb-i-Islami is een totaal andere groep dan de taliban, en volgens informatie die het CGVS tot zijn beschikking heeft (zie landeninformatie), helemaal niet actief in Kunar. Bovendien gebruikt Hezb-i-Islami een groene vlag, het is de taliban die bekend staat voor het gebruik van een witte vlag. Het is weinig geloofwaardig dat u, in het geval dat u drie dagen door de taliban werd vastgehouden, niet eenduidig en correct kan antwoorden op vragen over de groep die u heeft ontvoerd.

Overigens vallen er nog eigenaardigheden op bij de door u verklaarde handelswijze van de taliban, uit uw beschrijving over de aanpak van de geplande aanslag op de meisjesschool valt immers op te maken dat ze het evengoed zelf hadden kunnen doen in plaats van het uit te besteden aan een buitenstaander. U diende zich immers gewoon in de nabijheid van de school te begeven, de bom te droppen, afstand te nemen en ze vervolgens te laten afgaan met behulp van een afstandsbediening, de taliban zouden toekijken vanop 50, 60 meter afstand (CGVS, p.13, 15). Het hoeft weinig betoog te stellen dat ze dergelijke operaties beter zelf kunnen uitvoeren in plaats van het risico te nemen dat u zou beginnen twifelen en op het laatste moment zou afhaken en hun kostbare explosiematerialen zou laten verloren gaan, zaken die u volgens uw verklaringen overigens allemaal gedaan heeft. U zegt dat ze het door een buitenstander laten doen om te voorkomen dat ze zelf gearresteerd zouden worden maar men kan ervan uitgaan dat de taliban hierop kunnen anticiperen, zelfs wanneer u het diende uit te voeren bleven ze immers zeer dicht in de buurt en begonnen ze zelfs op u te vuren toen u wegrende, allemaal zaken waardoor ze toch sterk de aandacht op zichzelf richtten. Dat u overigens zo vlotjes kon ontkomen aan de taliban die u dienden te controleren en door wie u op de hielen gezeten werd terwijl er op u gevuurd werd oogt zo onwaarschijnlijk dat het evenzeer afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p.13).

Tenslotte kan ook nog vermeld worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u goed op de hoogte bent over de huidige gang van zaken na uw vlucht uit Afghanistan, hetgeen men logischerwijze toch zou kunnen verwachten. Gevraagd naar de contacten die u heeft met uw familie, zegt u dat ze u vertellen dat ze het goed stellen maar u gelooft het niet, u denkt dat ze u niets vertellen om u niet overstuurd of triestig te maken (CGVS, p.12, 16). Het is weinig overtuigend dat uw familie u dergelijke informatie zou onthouden of dat u er niet uitdrukkelijk zou naar vragen als u weet dat de Belgische asielinstanties verwachten dat u de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek komt toelichten. U staat nog steeds in contact met uw familie (CGVS, p.12). Het is dan ook niet overtuigend dat ze dergelijke nuttige zaken voor u zou verzwijgen. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding weinig plausibele en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststelling dat u geen aanvaardbare verklaring kan geven over uw nalatigheid informatie te vergaren over het aan uw eigen vrees gekoppelde wedervaren van uw familie, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Zodoende kan u het vluchtelingenstatuut op basis van politieke vervolging niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het feit dat u jaren geleden getuige was van een aanslag op een bank in Jalalabad (CGVS, p. 17), geen impact heeft op uw actuele, individuele vrees.

De door u voorgelegde taskara, diploma's en foto's bevestigen enkel uw identiteit, uw herkomst en uw opleidingsniveau, wat door het CGVS niet wordt betwist. Deze kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Met betrekking tot de door u voorgelegde dreigbrieven, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad van Nangarhar, Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U heeft immers een groot deel van uw jeugd tot uw vertrek uit Afghanistan deeltijds in Jalalabad gewoond en schoolgelopen. De door u voorgelegde documenten inzake uw scholing staven uw verklaringen dat u school hebt gelopen vanaf het middelbaar tot het einde van uw Bachelor in Jalalabad. In deze periode verbleef u in een hostel in Jalalabad (CGVS, p. 7). Aangezien u daar al deze jaren school heeft gelopen kan men ook besluiten dat u daar over een sociaal netwerk beschikt in de vorm van vriendschappen en kennissen uit uw schooltijd. In ieder geval verklaarde uzelf dat u nog minstens twee ooms heeft die in Jalalabad wonen en werken, dus u beschikt er al zeker over een familiaal netwerk (CGVS, p.11,12). Tenslotte bent u een hoogopgeleide man, en kan er dus van u verwacht worden dat u in staat bent om werk te vinden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u zou achtervolgen naar Jalalabad (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "appreciatiebevoegdheid".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Wat betreft de vluchtelingenstatus :

Het CGVS stelt dat de reden dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor een erkenning als vluchteling is dat er weinig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers verklaringen mbt de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit Afghanistan.

De ontvoering door de Taliban komt volgens het CGVS althans weinig plausibel en weinig geloofwaardig over. Verzoeker zou zijn ontvoerd m.o.o. het plegen van een aanslag in een meisjesschool. Volgens het CGVS zou de Taliban geen reden hebben verzoeker hiervoor te ontvoeren omdat ze medestanders genoeg hebben die deze opdracht zouden kunnen uitvoeren. Verzoeker heeft echter tijdens het gehoor zeer plausibele verklaringen afgelegd over het waarom de Taliban hem zou hebben ontvoerd met doel hem een aanslag te laten plegen in een meisjesschool. Verzoeker stelde immers dat indien de aanslag mislukte, de politie geen link zou kunnen leggen met verzoeker en de Taliban, net omdat hij er geen banden mee heeft. En, indien verzoeker de opdracht tot een goed einde zou hebben gebracht, zou de Taliban er een nieuwe recruit bij hebben.

Het feit dat verzoeker vanuit België nog contact heeft met zijn familie betekent geenszins dat deze hem op de hoogte houdt van de gebeurtenissen aldaar. Verzoeker gaf zelf aan dat hij dacht dat ze hem niet alles vertelden om hem niet onnodig ongerust te maken, immers van uit België zou hij toch niet veel kunnen doen. Hetgeen een logische redenering is en geenszins betekent dat men verzoeker nalatigheid kan verwijten.

Het CGVS heeft bij de beoordeling weliswaar een grote appreciatiebevoegdheid, zij het dat er toch bepaalde grenzen zijn aan die bevoegdheid die in casu duidelijk overschreden zijn.

Het CGVS dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren teneinde alle objectieve en subjectieve criteria, die aan de basis liggen van zijn individueel geval, bloot te leggen. Deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van 1951 en aan art 48/3 van de wet van 1980 en teneinde tót een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag. Maar, het CGVS vergeet daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat :
"(...)"

Verzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de verklaringen van verzoeker zowel tijdens het eerste interview bij DVZ als bij het gehoor bij het CGVS samenhangend en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van het tegendeel. Verzoeker heeft steeds naar waarheid zijn relaas weergegeven, zijn medewerking verleend zoals van hem verwacht werd en alle informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar gesteld zodat het CGVS de feiten kon reconstrueren. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke zijn relaas met stukken gestaafd. Verzoeker heeft op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteengezet die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij heeft op alle antwoorden duidelijk en naar waarheid geantwoord.

Het CGVS komt weliswaar tot de conclusie dat verzoekers relaas weinig plausibel en weinig geloofwaardig zou zijn, maar dit is niet meer dan een 'gut feeling' van de ondervrager en betekent geenszins dat verzoeker niet de waarheid zou hebben verteld.

Het feit dat verzoeker zijn relaas op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden vertelt, zowel tijdens het gehoor bij DVZ als bij het CGVS, kan niet anders dan aantonen dat verzoeker inderdaad de waarheid spreekt en bijgevolg een geloofwaardig relaas weergeeft. Dit is daarenboven nog meer dan hetgeen de laatste cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vereist, namelijk een slechts in 'grote lijnen' geloofwaardig asielaanvraag. Het CGVS stelt trouwens de afkomst van verzoeker niet in vraag en dit ook op basis van wat verzoeker er over verklaarde en op basis van de door hem overgelegde documenten (Taskara, schoolresultaten, foto's ...). Dat het CGVS daarenboven insinueert dat de dreigbrieven overgelegd door verzoeker, misschien wel eens vals zouden kunnen zijn omdat er in Afghanistan nu eenmaal veel valse documenten te verkrijgen zijn, gaat alle redelijkheid te boven. Immers, goede trouw wordt vermoed en kwade trouw dient nog altijd bewezen te worden...

Bovendien wordt met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die "met rede vrees vervolgt te worden". Dat het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden "met rede". Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrees" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen. Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegronde zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bijgevolg is er in voorliggend geval een schending van de motiveringsplicht en appreciatiebevoegdheid, en er is derhalve een schending van de conventie, de artikels 48/3, 48/6, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker, die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, weerlegt.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut :

Los van het feit of verzoekers relaas geloofwaardig wordt bevonden of niet, staat het vast dat verzoeker zijn land heeft onvlucht, niet enkel omwille van zijn verklaarde persoonlijke problemen, maar tevens omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die steeds slechter wordt.

Verzoeker is afkomstig uit een subdorp van Dam Kalai, gelegen in de provinciehoofdstad Kunar.

Volgens de COI van 23 juni 2017 (p 116 e.v.) wordt Kunar beschouwd als een van de onveiligste gebieden in Afghanistan.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor eveneens gewezen op de vele (veiligheids-)problemen in zijn regio.

Daar de afkomst van verzoeker niet in vraag werd gesteld door het CGVS, zou verzoeker in principe recht hebben om het statuut van subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Echter, meent het CGVS dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt, namelijk Jalalabad (provinciale hoofdstad van de provincie Nangarhar) hetgeen verzoeker volgens het CGVS in veiligheid zou kunnen bereiken vanaf de luchthaven in Kabul.

Volgens het CGVS, die meent zich te baseren op 'actuele en objectieve' informatie, zou blijken dat de stad Jalalabad, via de luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse Hoofdstad en Jalalabad, op een relatief veilige manier toegankelijk zou zijn.

Op basis van het rapport 'UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 19 april 2016 en de COI van 9 (?) juni 2017, zou Jalalabad een redelijk vestigingsalternatief zijn, ook al blijkt uit deze bronnen dat Afghanistan, in het algemeen, beschouwd wordt als een land in oorlog met een steeds verslechterende veiligheidssituatie en dat

Jalalabad (net als andere provinciale hoofdsteden), in het bijzonder, geteisterd wordt door het ene veiligheidsincident na het andere...

Toch meent het CGVS dat verzoeker veilig kan terugkeren en zich veilig kan vestigen in Jalalabad mede door het feit dat verzoeker er in het verleden heeft verbleven als student (en er misschien een sociaal netwerk heeft opgebouwd) en dat hij twee ooms heeft die in Jalalabad wonen en werken.

Conclusie is echter dat het CGVS verzoeker onverwijld naar oorlogsgebied wil terugsturen. Immers, indien verzoeker zou terugkeren naar Jalalabad via Kabul komt hij in een zeer volatile situatie terecht, eerst in Kaboel en dan onderweg en vervolgens in Jalalabad. Het CGVS wijst zelf in de bestreden beslissing op de onveilige situatie aldaar (aanwezigheid Taliban, Is, en noem maar op). Het feit dat verzoeker misschien een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd toen hij er als student verbleef en er twee ooms heeft, doet hierbij geen afbreuk aan. Bovendien is er geen enkele garantie dat verzoeker bij deze familieleden terecht kan. Ook de UNHCR wijst er in de guidelines (p. 84) op dat het terugvallen op 'traditional support mechanisms provided by family members' ook effectief moet zijn om in overweging te kunnen worden genomen.

(zie o.a. Amnesty International, Afghanistan Kabul bombing is horrific act of deliberate violence, 31.05.2017, www.amnestv.org; Human Rights Watch, Another day, another bomb in Kabul, 31.05.2017, www.hrw.org ; UN assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan Annual report 2016, protection of civilians in armed conflict, febr. 2017 en quarterly report, april 2017 : "Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces." ; COI van 23 juni 2017 p 113 -114 : hieruit blijkt dat in Jalalabad city, zich het ene veiligheidsincident na het andere voordoet met talloze burgerslachtoffers als gevolg)

En hoogstwaarschijnlijk zal hij een van de vele 'internally displaced persons' (IDP's) worden.

Talloze verslagen en rapporten van Internationale Humanitaire organisaties wijzen op de schrijnende toestand waarin teruggekeerde vluchtelingen en IDP's leven door gebrek aan water, voedsel, vestiging, werk, medische zorg, etc.

(zie o.a. Amnesty International, Afghanistan number of people internally displaced by conflict doubled to 1.2 million in just three years, 31.05.2016 : "Even after fleeing their homes to seek safety, increasing numbers of Afghans are languishing in appalling conditions in their own country, and fighting for their survival with no end in sight. [...])

Amnesty International's research found that despite the promises made by successive Afghan governments, internally displaced people (IDPs) in Afghanistan continue to lack adequate shelter, food, water, health care, and opportunities to pursue education and employment.[...]

Their situation has dramatically worsened over the past years, with less aid and essentials like food available. A new National IDP Policy launched in 2014 could be a lifeline to those displaced but has hardly been implemented at all - stymied by alleged corruption, lack of capacity in the Afghan government and fading international interest. [...]

Since being forced to leave their homes, IDP children's education has been interrupted and adults have been reduced to chronic unemployment")

Waarom houdt het CGVS vol dat verzoeker zich toch veilig kan vestigen in Jalalabad door eerst via Kaboel te reizen, hetgeen bezwaarlijk als veilig kan worden bestempeld, en zonder te moeten leven in erbarmelijke omstandigheden?

Simpelweg omdat dit een politieke beslissing is, gebaseerd op de illusie dat de provinciehoofdsteden als veilig te beschouwen zijn, die geen rekening houdt met de menselijke kant van het verhaal en de vele burgerslachtoffers die ook in de hoofdsteden te bertreuren vallen en dit in ruil voor beloofde monetaire steun van de EU aan Afghanistan. Door hier gevolg aan te geven negeert het CGVS de vele internationale verslagen/rapporten (enkel hierboven geciteerd - de lijst in onuitputbaar) die wijzen op de onveilige situatie, die ook geldt in de hoofdsteden en de moeilijke omstandigheden voor teruggekeerde vluchtelingen/IDP's om te overleven in de provinciehoofdsteden, zoals o.m. Jalalabad. (zie o.a. the New York Times, Europe makes deal to send Afghans home, where war awaits them, 05.10.2016, www.nvtimes.com; Amnesty International, annual report 2016/2017 Afghanistan, www.amnesty.org)

Nochtans dient het CGVS beschouwd te worden als een onafhankelijke asielinstantie...

Stelde de UNHCR in zijn guidelines (p.83) niet dat dat er slechts sprake kan zijn van een vestigingsalternatief indien het voor verzoeker mogelijk is te leven 'in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory and unpredictable'?

Bijgevolg, kan het CGVS niet stellen dat Jalalabad een redelijk vestigingsalternatief is, zonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de motiveringsplicht te schenden."

2.2. Stukken

2.2.1. Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 26 januari 2016 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en p. 195-201.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een kleurenkopie neer van zijn "Afghan Citizen Proof of Registration".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan, nu (i) het weinig plausibel is dat hij door de taliban werd ontvoerd en verplicht werd om een meisjesschool te doen ontploffen aangezien de taliban over voldoende medestanders beschikt, hij geen enkele band heeft met de taliban en niet met hen sympathiseerde, de taliban door zijn hulp in te schakelen voor zichzelf een bijzonder groot risico zouden creëren, hij niet eenduidig en correct kan antwoorden op vragen over de groep die hem heeft ontvoerd, de taliban evengoed zelf de aanslag hadden kunnen uitvoeren in plaats van het uit te besteden aan een buitenstaander, en het onwaarschijnlijk is dat hij zo vlotjes kon ontkomen aan de taliban, nu (ii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij goed op de hoogte is over de huidige gang van zaken na zijn vlucht uit Afghanistan, en (iii) de door hem voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet kunnen herstellen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat het feit dat verzoeker jaren geleden getuige was van een aanslag op een bank in Jalalabad, geen impact heeft op zijn actuele, individuele vrees. Ten slotte wordt overwogen dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

Zo stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zeer plausibele verklaringen heeft afgelegd over waarom de taliban hem zouden hebben ontvoerd met het doel hem een aanslag te laten plegen in een meisjesschool, met name dat indien de aanslag mislukte de politie geen link zou kunnen leggen tussen hem en de taliban, net omdat hij er geen banden mee heeft, en indien hij de opdracht tot een goed einde zou hebben gebracht, de taliban er een nieuwe rekrut zouden bij hebben. Verzoeker komt hier evenwel niet verder dan het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij aldus in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de taliban, zelfs wanneer verzoeker de operatie

moest uitvoeren, zeer dicht in de buurt bleven en zelfs op hem begonnen te vuren toen hij wegrende, allemaal zaken waardoor ze sterk de aandacht op zichzelf richtten en dus het risico liepen om alsnog zelf gearresteerd te worden. Dat verzoeker overigens zo vlot kon ontkomen aan de taliban die hem moesten controleren en door wie hij op de hielen gezeten werd terwijl er op hem gevuld werd (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 16 juni 2017, p.13), oogt zo onwaarschijnlijk dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het hoeft weinig betoog dat de taliban dergelijke operaties beter zelf kunnen uitvoeren in plaats van het risico te nemen dat verzoeker zou beginnen twifelen en op het laatste moment zou afhaken en hun kostbare explosiematerialen zou laten verloren gaan, wat verzoeker volgens zijn verklaringen overigens allemaal gedaan heeft (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 16 juni 2017, p.13).

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de taliban, door zijn hulp in te schakelen, een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit en hun schuilplek in Watapur aan verzoeker prijs te geven, maken ze immers veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien. Verzoeker zou namelijk kunnen vluchten – wat hij overigens ook gedaan heeft – en hij zou hun locatie in Watapur of hun plannen kunnen doorgeven aan de autoriteiten. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat het niet plausibel en evenmin geloofwaardig is dat de taliban iemand als verzoeker zo een belangrijke taak zouden laten uitvoeren en dat ze hiervoor geen andere jonge actieve man, mét sympathie voor hen, konden inschakelen. Ze plukten verzoeker immers gewoon van de straat zonder ook maar iets van zijn achtergrond af te weten en het was pas toen verzoeker bij hun leider gebracht werd dat ze zijn achtergrond begonnen na te gaan (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 16 juni 2017, p.12-13).

Voorts laat verzoeker ook de volgende overweging uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid:

“Bovendien is het opmerkelijk dat u de taliban die u ontvoerde omschreef als ‘de Hezb-i-Islami, de taliban die de witte vlag heeft’ (CGVS, p. 16). Hezb-i-Islami is een totaal andere groep dan de taliban, en volgens informatie die het CGVS tot zijn beschikking heeft (zie landeninformatie), helemaal niet actief in Kunar. Bovendien gebruikt Hezb-I-Islami een groene vlag, het is de taliban die bekend staat voor het gebruik van een witte vlag. Het is weinig geloofwaardig dat u, in het geval dat u drie dagen door de taliban werd vastgehouden, niet eenduidig en correct kan antwoorden op vragen over de groep die u heeft ontvoerd.”

Dit pertinente motief, dat deugdelijk is en steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet goed op de hoogte was over de gang van zaken na zijn vlucht uit Afghanistan. Ook hier komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaring dat zijn familie hem niet alles vertelden om hem niet onnodig ongerust te maken. Zoals in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt opgemerkt, is het weinig overtuigend dat zijn familie verzoeker dergelijke informatie zou onthouden of dat hij er niet uitdrukkelijk zou naar vragen als hij weet dat de Belgische asielinstanties verwachten dat hij de problemen die aanleiding gaven tot zijn vertrek komt toelichten. De vaststelling dat verzoeker niet goed op de hoogte is over de gang van zaken na zijn vlucht uit Afghanistan, wijst op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dergelijke informatie aan te reiken, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hieromtrent als volgt:

“De door u voorgelegde taskara, diploma's en foto's bevestigen enkel uw identiteit, uw herkomst en uw opleidingsniveau, wat door het CGVS niet wordt betwist. Deze kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Met betrekking tot de door u voorgelegde dreigbrieven, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde."

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontcrachten. Wat betreft de dreigbrieven die hij voorgelegde, lijkt verzoeker er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid weigeren om aan bepaalde stukken bewijswaarde toe te kennen, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Te dezen kunnen de dreigbrieven die verzoeker heeft voorgelegd door eender wie zijn opgesteld. Daarenboven kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', document nr. 7), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde dreigbrieven.

De ter terechtzitting neergelegde kleurenkopie van een "*Afghan Citizen Proof of Registration*", vermag bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht te stellen. Verzoeker verklaart dit document neer te leggen als bewijs van zijn verblijf als tiener met zijn familie in Pesjawan. Dit document heeft echter geen uitstaans met verzoekers asielmotieven en kan dan ook bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van zijn beweerde ontvoering door de taliban.

Waar verzoeker ter terechtzitting opwerpt dat het gehoor op het CGVS zeer slecht verlopen was, dat de *protection officer* zeer arrogant was en overal tegenstrijdigheden zag, dat er geen goede vragen gesteld werden en dat hij na afloop van het interview nog niet alles verklaard heeft, dient erop gewezen te worden dat dit een nieuw middel betreft en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X; RvS 22 april 2010, nr. X; RvS 4 maart 2010, nr. X; RvS 10 februari 2010, nr. X), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. X). *In casu* was verzoeker perfect in de mogelijkheid om zijn grieven in verband met het verloop van het interview van 16 juni 2017 in zijn verzoekschrift te laten gelden, doch heeft hij dit nagelaten. Het ter terechtzitting van 5 februari 2018 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. X; RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier overduidelijk blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en daarbij rekening heeft gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de door verzoeker aangebrachte individuele elementen. Er werden verzoeker eenvoudige en duidelijke vragen gesteld. Hij begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Door louter te poneren dat de *protection officer* arrogant was en dat er geen goede vragen gesteld werden, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd waardoor de beslissing mogelijk anders zou zijn geweest. Daarenboven verklaarde verzoeker op het einde van het gehoor dat hij alle relevante elementen in verband met zijn problemen heeft kunnen vermelden (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 16 juni 2017, p. 17). Verzoeker kan dan ook niet ernstig (voor het eerst) ter terechtzitting voorhouden dat hij na afloop van het interview nog niet alles verklaard heeft.

Waar verzoeker nog stelt dat er niets gevraagd werd over de persoon met wie hij problemen had en vanwaar hij komt, dient erop te worden gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Er kan dan ook niet worden begrepen waarom verzoeker ter terechtzitting stelt betreurd te zijn dat hij het voorgaande niet specifiek kon uiteenzetten.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde

informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', document nr. 5). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie'; rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische "*Improvised Explosive Devices*" (IED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "*security enforcements*". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in Jalalabad betwist en verwijst naar verschillende rapporten en persartikels om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch wel dat deze rapporten en persartikels in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. Ook verzoekers argumentatie met een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit het door verwerende partij bij haar aanvullende nota aangebrachte EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“U heeft immers een groot deel van uw jeugd tot uw vertrek uit Afghanistan deeltijds in Jalalabad gewoond en schoolgelopen. De door u voorgelegde documenten inzake uw scholing staven uw verklaringen dat u school hebt gelopen vanaf het middelbaar tot het einde van uw Bachelor in Jalalabad. In deze periode verbleef u in een hostel in Jalalabad (CGVS, p. 7). Aangezien u daar al deze jaren school heeft gelopen kan men ook besluiten dat u daar over een sociaal netwerk beschikt in de vorm van vriendschappen en kennissen uit uw schooltijd. In ieder geval verklaarde uzelf dat u nog minstens twee ooms heeft die in Jalalabad wonen en werken, dus u beschikt er al zeker over een familiaal netwerk (CGVS, p.11,12). Tenslotte bent u een hoogopgeleide man, en kan er dus van u verwacht worden dat u in staat bent om werk te vinden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP’s kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u zou achtervolgen naar Jalalabad (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij ter terechtzitting stelt in Jalalabad niet over een netwerk te beschikken. Zo kon de commissaris-generaal, aangezien verzoeker daar al deze jaren school heeft gelopen, terecht besluiten dat hij daar over een sociaal netwerk beschikt in de vorm van vriendschappen en kennissen uit zijn schooltijd. Tevens verklaarde verzoeker zelf dat hij nog minstens twee ooms heeft die in Jalalabad wonen en werken (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 16 juni 2017, p. 11 en 12), zodat hij er al zeker over een familiaal netwerk beschikt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke

of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op de erbarmelijke situatie waarin terugkeerders en “*internally displaced persons*” (IDP’s) in Afghanistan terechtkomen en geeft hierbij ter illustratie enkele citaten uit rapporten weer. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de “*informal settlements*” in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, aangezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “*een IDP settlement*”, zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de “*appreciatiebevoegdheid*” aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN